

РЕШЕНИЕ

№ 2298

гр. София, 07.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 01.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **10039** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалби на К. Д. К. и Т. Л. К., граждани на САЩ, чрез адвокат Е. Л. срещу откази за влизане в страната, издадени на 09.09.2020г. от служител Т. Я. К. при Главна дирекция „Гранична полиция“ при ГКПП А. – отказ № 1435/09.09.2020г. и № 1436/09.09.2020г.

Жалбоподателите поддържат, че отказите са постановени при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материално-правни разпоредби и несъответствие с целта на закона съгласно чл.146, т.3-5 от АПК. Основният аргумент на жалбоподателите е, че административният орган не е съобразил обстоятелството, че за последната година двамата американски граждани не са пребивавали дори за един ден на територията на САЩ и то още преди болестта да започне разпространението си. За този период от време жалбоподателите твърдят, че са пътували регулярно между България и Турция през ГКПП А., като последно отпътуват на 23 март 2020г. от България за И. със самолетен полет. Считат, че липсва каквато и да е пропорционалност на мерките спрямо тях, тъй като целеният резултат е да се ограничи разпространението на вируса, а жалбоподателите не биват допускани в страната единствено и само защото са граждани на САЩ, без да се държи сметка, че те за един много дълъг период от време не са били там. От една страна турските граждани могат да влизат и излизат безпрепятствено в/от България съгласно т.2 и т.5 от посочената заповед, а жалбоподателите, които през последните няколко месеца са в Турция и също пребивават там, не могат да влязат в България, само заради това, че са американски граждани, което не спомага за ограничаване на заразата. Най-сетне се

позовават и на това, че липсват мотиви по отношение на издадените административни актове, не са посочени никакви фактически основания, които да кореспондират с разпоредбата на чл.10, ал.1, т.8 от ЗЧРБ. Претендира разносните по делото.

Ответникът изразява становище за неоснователност на жалбата. Посочва, че отказите са постановени предвид епидемичната обстановка в страната, а и в целия свят и забраната за влизане в страната на всички лица, през всички гранични пунктове, въведени с т.І.1 от Заповед № РД-01-488/31.08.2020г. на министъра на здравеопазването, като в изключенията изброени в т.І.2 от Заповедта не присъстват граждани на САЩ. Посочва, че целта на процесните откази е да се предотврати заплахата да общественото здраве и че държавата има правомощието да предприема активни действия за опазване живота и здравето на своите граждани. В случая не била наложена ПАМ, а отказ за влизане, като органът имал императивно задължение да го постанови, щом е налице някоя от хипотезите, посочени в чл.10, ал.1 от ЗЧРБ. Иска отхвърляне на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото, и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 от АПК на законосъобразността на оспорената административна заповед и на посочените в жалбата основания, приема за установени следните обстоятелства по делото:

От събраните по делото доказателства се установява, че на 09.09.2020г. на К. Д. К. и Т. Л. К., граждани на САЩ е отказано влизане в Република България през ГКПП Капитан А., като съгласно приложено съобщение е посочено „Заплаха за общественото здраве“. В издадените им от ответния орган откази за влизане в страната, като основание за издаването им е посочена разпоредбата на чл.10, ал.1, т.8 от ЗЧРБ и е отбелязано, че представляват заплахата за обществения ред, вътрешната сигурност, общественото здраве или международните отношения на една или повече страни членки на ЕС, като е посочено ЗОЗ.

Към преписката се прилага Заповед № РД-01-488/31.08.2020г. на министъра на здравеопазването, издадена на основание чл.61, ал.2 и във връзка с обявената от МС с посочени решения извънредна епидемична обстановка. Съгласно същата се въвежда временна забрана за влизане на територията на РБ, считано от 01.09.2020г. до 30.09.2020г. на всички лица, независимо от тяхното гражданство, през всички гранични пунктове, с въздушен, морски, железопътен и автомобилен транспорт. В т.І.2 са въведени изключения на забраната за влизане и са изброени изчерпателно лицата, за които забраната за влизане не важи и условията за това.

По делото се представят паспортите на двамата жалбоподатели, с положени върху тях печати, както и на магнитен носител, както и справка за влизанията и излизанията им в РБългария за периода от 01.01.2019г. до 23.09.2020г. Същите са представени в подкрепа на твърденията на жалбоподателите, че не са пребивавали в САЩ за период от година и половина – две години.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

В съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК жалбите са подадени чрез административния орган, издал оспорените актове, същите са подадени в преклузивните срокове по чл. 149, ал. 1 от АПК, от надлежни страни по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащи на оспорване административни актове и са допустими.

По същество, жалбите са основателни по следните съображения:

В съответствие с чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на

представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146, което предполага произнасяне по въпроса относно издаването на оспорвания административен акт от компетентен орган. В процесния случай отказите са издадени от компетентен орган по смисъла на чл.16, ал.2 от ЗЧРБ, предвид и представеният по делото акт за встъпване в длъжност на Т. Я. К., старши полицаи на ГКПП Капитан А.. Спазена е и формата съгласно Приложение V, буква „б“ от Регламент (ЕС)2016/399 на ЕП и на Съвета от 9 март 2016 относно Кодекса за режима за движение на лица през границите.

Стои въпросът дали отказите са мотивирани откъм правни и фактически основания, съответстват ли на материалния закон и целта му. В отказите като причина за постановяването им е вписана забрана за влизане в страната с правно основание чл. 10, ал. 1, т.8 от ЗЧРБ и при изброяване на основанията по тази разпоредба е посочена абривиатура ЗОЗ, т.е. заплахата за общественото здраве, по пояснения на ответника. Съгласно посочената правна норма от ЗЧРБ хипотезите, свързани със защита на общественото здраве са няколко - може да се предполага, че ще разпространи тежка заразна болест, страда от заболяване, което според критериите на Министерството на здравеопазването или на Световната здравна организация представлява заплахата за общественото здраве, или не притежава сертификат за ваксинация, или идва от район с усложнена епидемична и епизоотична обстановка. Органът не е конкретизира коя от тези хипотези има предвид в обжалваните откази, като абривиатурата ЗОЗ не внася необходимите уточнения на фактическите основания, мотивирали прилагане на чл.10, ал.1, т.8. Американското гражданство на двамата адресати на отказите само по себе си не ги определя като заплахата за общественото здраве, а данните от паспортите и влизанията и излизанията не са анализирани от граничните власти, за да се определи от кой район идват и каква е епидемиологичната обстановка там. Действително, общоизвестна е обявената от СЗО през 2020г. пандемия от COVID 19, но никъде в отказите не се споменават нито съответните разпоредби на Закона за здравето (чл.63, ал.5), оправомощаващи издаване на временна забрана за влизане на лица на територията на Република България, нито конкретната издадена заповед и съответната точка от нея. Фактическото основание, посочено в отказите е, че съответното искащо да влезе в РБългария лице, е заплахата за общественото здраве, което конкретно не се доказва за всяко едно от лицата от приложените данни – например, предполага се, че ще разпространи тежка заразна болест или че страда от заболяване, представляващо заплахата за общественото здраве. Така мотивирани (всъщност немотивирани) отказите, като засягащи правната сфера на адресатите им, не кореспондират с фактите по делото за тях и се създава едно положение с административните актове, че същите представляват заплахата за общественото здраве, без това изобщо да е доказано. Нито допълнително приложената към преписката заповед на министъра на здравеопазването, нито изложеното в писмените бележки на ответника, могат да се приемат като мотиви – фактически, на отказите, тъй като такова допълнително мотивиране извън актовете при липса на изрично препращане, не е допустимо. Така описаното представлява основание за незаконосъобразност на двата акта, което обосновава отмяната им от съда, поради неправилно приложение на закона – отменително основание по чл.146, т.4 АПК.

При този изход на спора на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателите следва да се присъдят сторените разноски в размер общо на 20 лв. за държавни такси, за които по делото са представени доказателства за заплащането им. По отношение

на претенцията за платено адвокатско възнаграждение не се представят доказателства за заплащане, съгласно представено към жалбите пълномощно.

Воен от горното, Административен съд София – град, I отделение, б състав,
РЕШИ:

ОТМЕНЯ откази за влизане в страната № 1435/09.09.2020г. и № 1436/09.09.2020г., издадени на 09.09.2020г. от Т. Я. К. при Главна дирекция „Гранична полиция“ при ГКПП А..

ОСЪЖДА Главна дирекция „Гранична полиция“ при МВР да заплати на К. Д. К. и на Т. Л. К., чрез адвокат Е. Л., разноски в размер на по 10 лв. на всеки от тях, за платена държавна такса по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: